

Ha egy író kötetét a kezünkbe vesszük (főleg egy olyan személyes indíttatású kötetet, melyben az egyik író a másiktól kíván a személyesség hangján szólni, a művében tett utazásról, hogy a szemlélete tárgyává tett „odabenn”-jét” vizsgálva önmaga lényegére találjon), magunk is arra törekszünk, átlagolvasók, filológusok, alkotók egyaránt, hogy ráébredjünk arra: „amik nem vagyunk igazán magunkban idebenn”, dacára annak, hogy nagyon szerettük volna olyannak hinni magunkat, s az olvasás-fölfedezés, Rilke intelme szerint talán segít közelíteni a valóságos önképünkhöz. S ha ez sikerül, valamelyest, cseppet sem bánjuk, hogy jelen esetben, végül is Tandoritól nem kaptunk hiteles Woolf-életrajzot, kikezdhethetlen műrajzot, csak egy „gépverőinas” műhelyébe pillanthattunk be: hogyan történik a megidézett és „magyar hangja” közötti párbeszéd; miképpen jön létre az irodalom; miféle tudást és nyelvi leleményességet kölcsönöz saját személyiségéből a műfordító az „idegen” szövegtesthez. Valljuk be, ennyi elég is egy műhelynapló, vagy töredékes önéletrajzi-mű élvezetes olvasásához.

